

— Защото дѣдо Адамъ я би съ тоягата си.

— Чакай, азъ ще го науча него! — разсърди се свраката и хвъркна къмъ дѣдовата Адамова градинка. Видѣ калпака му на тревата, спустна се, хвана го съ човка и отлетѣ къмъ близкото блато. Пустна калпака въ тинята. Жабитѣ се разврѣкаха: — Корона падна отъ небето за нашия царь!

Следъ това свраката пое къмъ Балкана. Намѣри лисицата и викна:

— Слушай, сестро, ти си най-умната. Едно време моята прабаба пусна на твоята прабаба цѣла бучка сирене. Дай ми сега ти пѣкъ единъ съветъ!

— Казвай! — дигна очи нагоре лисицата.

Свраката разказа каква е работата и лисицата я научи какъ да постѣпи. Дигна се отъ тамъ кака сврака и право на езерото, кждето се бѣше прибрала рѣката Етъръ. Кацна на брѣга. Почука съ човка три пѣти върху едно камъче. Отъ синьото езеро излѣзе единъ голѣмъ червенъ жабокъ съ жълта корона — Царьтъ на езерото, и попита: — Какво искашъ?

— Искамъ рѣката Етъръ да се върне пакъ въ коритото си.

— Не я пушамъ! — извика жабокътъ. Моята дъщеря не е

цигански тѣпанъ, че да я тупатъ съ чемширови тояги!

И потъна въ езерото. Тогава свраката се наведе, клѣвна съ човка едно камъче. Пустна го въ водата. Върна се, намѣри второ, трето, четвърто. Цѣли три дни пуша камъчета.

На четвъртия день жабокътъ се показа разтревоженъ:

— Докога мислишъ да пушашъ камъчета въ моята държава?

— Докато пресуша езерото.

— Чувай, махвай се отъ главата ми! Ей сега ще проводя дъщеря си пакъ да потече надоле.

Свраката се поклони и си трѣгна. Подире ѝ зашумѣ рѣката. Когато воденицата затрака, обърна се сърдцето на рака.

— Ахъ, — рече той, — рѣката си е дошла. Како сврако, сбогомъ! Напушамъ ти гнѣздото, защото ме напече сухото слънце. Боя се да не ми пламнатъ хубавитѣ мустаци. Ще се върна пакъ, когато грѣине мокротото слънце. А ти внимавай, ако се измѣтятъ рачета, намѣсто сврачета, да ми ги проводишъ въ рѣката!

Въ туй време дѣдо Адамъ куцукаше въ градината и си дирѣше калпака, а котакътъ стоеше на коминя и го бѣше срамъ да слѣзе, защото нѣмаше опашка.